

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα συννητήθησαν πάλιν παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἀ. . . . Προσεπλήθυνεν ὁ Λέανδρος νὰ τὴν πλησιάζῃ, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ· ἐκείνη ἡμύνατο· ἐσκεμμένως καὶ μεμελετημένως ἀπέφευγε πᾶσαν συνάντησιν κατὰ μόνον. Ἡ μανία τοῦ Λεάνδρου δὲν εἶχεν ὄριον, ἡ λύσσα τοῦ ἦτο ἐτοιμος νὰ ἐκρχῇ. Διὰ μιᾶς ἡλλαξέ τακτικῇ. Πολλοὶ νέοι καὶ πολλαὶ δεσποινίδες ἐξέφρασαν τῇ κ. Ἀ. . . . τὴν ἐπιθυμίαν των ἵνα καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην χορεύωσι· συνδιᾶλεξις καὶ μουσικὴ δὲν ἤρουν αὐτοῖς· ἤθελον νὰ κινήσωσι καὶ τοὺς πόδας των, ὡς ἔλεγον, διὰ νὰ ζεσταθῶσιν ἀπὸ τὸ πολὺ ψυχρός. — Οὕτως ὁ χορὸς ἐξ ἀπροόπου ἤρχισεν. Ὁ Λέανδρος ἐνῶ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ χορεύσῃ, ἀπὸ τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ περιβᾷ τὴν ὀσφύν τῆς Ἰριδος, αἰφνης μετέβαλε γνώμην· ἀλλὰ μόνον μετὰ δύο νεανίδων, μόλις δεκαεξαετῶν ἀλληλοδιαδόχως ἐστροβιλιζε, τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Ἀ. . . . καὶ τῆς ἐξαδέλφης αὐτῆς Τ. . . . Κ' ἐχόρευεν ὀρμητικὸς, ὡς ἐξω φρενῶν. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ κορασίδες τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, κατὰ σύμπτωσιν, καὶ οὐδ' αὐταὶ ἤξεύρουσαι διατί, μόνον μετὰ τοῦ Λεάνδρου εἶχον τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ χωρεύωσι. Τοῦτο ἐκίνει καὶ τὸν γέλωτα τινῶν φίλων ἐκείνου. Τοὺς ἐκθύμους αὐτοὺς στροβιλισμοὺς τοῦ Λεάνδρου παρακολοῦθαι ἡ Ἰρις, ποτὲ μὲν ὀρθία, ποτὲ δὲ καθημένη, κρατοῦσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της πάντοτε τὰ δίοπτρα· εἰς τὰ χεῖλη της ἐπλανήτο μειδίαμα, οὐχ ἥττον ἢ ὠχρότος τοῦ προσώπου της προέδιδε τὴν ἐσωτερικὴν ἀδημονίαν της. Ἐπασχεν; ἐζήλευε; μετενόει; τίς οἶδε! Μετὰ τινα βαλισμὸν ἡ δεσποινὶς Τ. . . . κουρασθεῖσα πρεκάλισε τὸν Λεάνδρον νὰ καθίσωσιν. Ἐκεῖνος τὴν ὠδήγησε πρὸς ἔδραν τινα ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς Ἰριδος, ἐκάθισεν αὐτὴν καὶ λαβὼν ἑτέραν ἔδραν ἐκαθέσθη καὶ αὐτὸς ἀπέναντι καὶ πλησιέστατα τῆς κορασίδος, στρέψας βιαίως τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἰριδα. Ἐπεδίωκεν ἐκ παντὸς τρόπον ἀφορμὴν, ἐζήτην νὰ τὴν προσβῇ. Ἐπικουρὸς ἦλθεν ὁ φίλος αὐτοῦ Θ. . . . ὅστις, ἀνευ ὑπεροβολῆς καὶ ἀστεϊζόμενος, ἐπλησίασεν ἐκεῖ, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λεάνδρον, εἶπεν ἀνκαγχᾶζων· «ἀλλ' ἀπόψε, Λεάνδρε, μόνον μὲ τὰς δύο αὐτὰς μικρὰς δεσποινίδας χορεύεις;».

— Ὡ, ναί! ἀπάντησεν ἐκεῖνος, τονίζων τὰς λέξεις, οὕτως ὥστε νὰ ἀκούῃ ἡ παρακαθημένη Ἰρις εὐρίσκω μεγάλην εὐχαρίστησιν· εἶναι τὸσον ἄθῶα τὰ πλάσματα αὐτά, τὸσον εἶναι ἡ καρδία των ἀδιάρθορος, ὥστε, μὲ τὴν ἀλήθειαν, τέρπεται τις εἰς τὴν μετ' ἐκείνων συναναστροφὴν. Αὐταὶ δὲν ἔχουσι τὴν κακίαν καὶ τὴν διαφθοράν τῶν μᾶλλον ἡλικιωμένων ἀνθρώπων, ὧν ἔχω ἀρκετὴν πείραν».

Ἐστρέφεν ἀμέσως ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον ἡ Ἰρις,

ἀκούσκα τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίασεν νὰ δείξῃ ἀπάθειαν. Οἱ δηκτικοὶ ἐκεῖνοι λόγοι τὴν ἐδηλητηρίασαν βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπεθύμει ὁ Λέανδρος, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐλησμένει ἐν τῇ λύσῃ τοῦ τὴν πρὸς γυναῖκα ὀφειλομένην ἀβρότητα.

Ἀπόφασιν εἶχεν ὁ Λέανδρος νὰ μὴ ταπεινωθῇ πλέον ἐνώπιόν της. Τῇ εἶχε χάριση τὸν ἔρωτά του, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσίν του, ὅλην τὴν ψυχὴν του εἰς ὅλον τὸν βίον του. Ἐκείνη ἐδεικνύετο ἀγνώμων, ἄπιστος καὶ τὸν ἀπέβηκεν. Ὡ! δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν συλλογισθῇ· σχεδὸν ἐντρέπετο διὰ τὸν ἔρωτά του. Δὲν εἶχεν ἐκπέσῃ καὶ τύσον πολὺ ἡθικῶς, ὥστε νὰ ἀπαιτήσῃ ἀγάπην· ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ ἀνώτερον καὶ εἶχε φρόνημα πολὺ ὑψηλότερον. Τετέλεσται! οὐδὲν κοινὸν πλέον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ μὲ τὰς ιδέας αὐτὰς θωρακισθεὶς, μετὰ τινος ἡμέρας μετέβη παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. . . . ὅπου ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τὴν συνήντα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δ. . . . εἶχον ἀναγγεῖλῃ τοῖς φίλοις ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔδλεπον αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην προσερχομένους ἐν μεταμφίεσει. Ἦτο ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν ἀποκρέω, αἱ ἡμέραι τῶν μασκαράδων. Ὁ Λέανδρος συνενωθεὶς μετ' ἄλλων φίλων κυριῶν καὶ κυριῶν ἀπετέλεσε μετ' αὐτῶν χαριεστῆτην συντροφίαν μετημφιεσμένων, ἥτις παριελθούσα πρῶτον φιλικὰς τινὰς οἰκίας κατέληξε περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς παρὰ τῷ κ. Δ. . . . Ἐφύρει ὁ Λέανδρος πλουσιωτάτην μεσαιωνικὴν στολήν, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἐν εἵδει ἐπενδύτου μετᾶξινον κυανοῦν δόμινον. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Δ. . . . ὁ Λέανδρος καὶ οἱ φίλοι του, ἤδη εἶχον προσέλθῃ καὶ ἄλλοι μετημφιεσμένοι, οἵτινες ἐχαριεντίζοντο μετὰ τῶν προυσῶν κυριῶν καὶ κυριῶν, ἀποτελοῦντες διαβολικὸν θόρυβον. Προῦχώρησε καὶ αὐτὸς ἀποτείνων χαιρετισμοὺς καὶ χαριεντιζόμενος πρὸς τινὰς κυρίας. Ἐκεῖ πλησίον ἴστατο καὶ ἡ Ἰρις. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο ὠχρὰ· ἡ ὠχρότης δὲ τοῦ προσώπου συννηνωμένη μετὰ τοῦ ξανθοῦ χρώματος τῆς κόμης της καὶ τοῦ γλαυκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν καθίστων εἶπερ ποτε ὥραν. Ὁ Λέανδρος μετὰ μικρὰν ὑπόκλησιν ἠθέλησε νὰ ἀντιπαρέλθῃ ἐκείνην τὸν ἐνόησεν ὑπὸ τὸν προσωπίδα ἀμέσως. — «Ὡ! τί ὥραϊον προσωπάκι ἔχει ὁ μασκὴ αὐτός» εἶπε, ἀποτεινόμενη πρὸς τὴν παρακαθημένην δεσποινίδα Π. . . . συγχρότως καὶ πρὸς τὸν Λεάνδρον. Ὅπως ἡ χιών δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς θερμὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἀλλ' εὐθὺς προσβαλλομένη ὑπ' αὐτῶν ἀναλύει, οὕτω καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Λεάνδρου διὰ μιᾶς ἀνέλυσαν· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν γοητείαν τῆς φωνῆς της, εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν κολακευτικῶν λόγων της. — «Καὶ πῶς γνωρίζετε κυρία τὸ πρόσωπόν μου;» ἠρώτησεν ἐκεῖνος παραλλήλως τὴν φωνὴν του. — «Ἀλλὰ τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ. Κύτταξε τί ζωηρὰ μύχτια! Μὴ προσποιεῖσθε, κύριε Λεάνδρε

*) Ἰδε ἀριθ. 35, σελ. 721—725.

Π. σὺς ἐγνωρίζαμεν ἐκβάλετε τὴν προσωπίδα! » — « Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἰδοὺ καὶ ἐγὼ » εἶπεν ὁ Λέανδρος ἀποκαλύψας διχμυῖς τὸ πρόσωπόν του· εἶναι περιττὸν πλέον νὰ κρύπτωμαι. » Ἐτείνεν αὐτῷ καὶ ταῖς περυσταμέναις φίλαις κυρίαις τὴν χεῖρα, ἣν ἡ Ἴρις ζωηρῶς ἐσφιγξέ. Μετέβη εἰς τὸ κομωτήριον, ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα καὶ τὸ δόρινον, ἀνενέωσε τὴν τοιχέτταν του καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦδη ἐγένοντο καὶ αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν πρῶτον τετράχορον.

Ἡ Ἴρις ἵστατο παρὰ τὴν οἰκοδεσποίναν κυρίαν Δ. καὶ τὴν δεσποινίδα Π. . . , συνδιαλεγομένη πρὸς τὴν τελευταίαν.

» Χορεύομεν, δεσποινίς, μὲ τὴν quadrille; εἶπεν ὁ Λέανδρος προσκλινόμενος ἐνώπιον τῆς Π. . . ».

— Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλ' ἤδη ὑπεσχέθην εἰς τὸν κύριον Κ. . . , ἀπῆντησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

Ὁ Λέανδρος εὐρέθη εἰς δυσχερεστάτην θέσιν· νὰ προτείνῃ τὸν χορὸν εἰς τὴν Ἰριδα! Ἄλλ' ἂν ἠρνεῖτο; Νὰ περῇ χωρὶς νὰ κάμῃ αὐτῇ τὴν πρότασιν; Ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἔλλειψις ἀβρότητας θὰ ἦτο πρὸς τὴν ἐκεῖ ἐπίσης παρισταμένην κυρίαν Δ. . . καὶ ἡδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ. Περὶ τοῖς οἰκοδεσποίνης δὲν τὸν ἐμελε, διότι ἐκ τῶν προτέρων ἦτο γνωστὸν ὅτι δὲν ἐχόρευε, καὶ θὰ ἦτο περιττὴ τοιαύτη πρότασις. Ἐστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἰριδα καὶ προσεῖδεν αὐτήν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐντὸς τῶν κορῶν τῶν πνεύστων ἐκείνων ὀρθαλμῶν τὰ διανοήματα καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῆς. Ἐνόμισε ὅτι ἡ Ἴρις τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ὅτι τὰ χεῖλη τῆς σχεδὸν ἔλεγον. « Ἐλθέ τέλος πάντων· δικτὶ διττάξεις; » καὶ δὲν ἠπατήθη.

« Εἰσθε engagée, κυρία Ἴρις; » εἶπεν αὐτῇ μετὰ δισταγμοῦ.

— Ὅχι, κύριε Λέανδρε, ἀπῆντησε σταθερῶς ἐκείνη, εὐχαρίστως χορεύω.

Δὲν περιέμεναν ἐκεῖνος ἄλλον λόγον· προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχίονά του, ὅν ἡσθάνθη ἀμέσως περιβαλλόμενον καὶ σφιγγόμενον τὸν ἰδικόν της.

Ὁ τετράχορος ἤρχισεν· ἡ παγετώδης χεὶρ τοῦ Λέανδρου ἀπεδείκνυε τὴν ταραχήν του· ἀλλ' ἐκείνη ἐφάνετο ἐξάλλος καὶ κατευχαρισταμένη. Ὅσάκις ἐλάμβανον τὰς χεῖρας ἀλλήλων τὰς ἐσφιγγον νευρωδῶς καὶ σιωπῶντες, οἱ δὲ ὀρθαλμοὶ ἐκαστέρου προσηλθύντο εἰς τοὺς ὀρθαλμούς τοῦ ἄλλου, ἐνῶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐπλασίαζον ὅσον ἦτο δυνατόν περισσώτερον πρὸς ἄλληλα. Κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ τετραχοροῦ figuration ἐτόλμησεν ἐκεῖνος νὰ ψιθυρίσῃ αὐτῇ. « Πάσχω, Ἴρις· νὰ ἤξευρες πόσον εἰμαι δυστυχὴς! ». « Ἀλλὰ μήπως ἐγὼ πάσχω ὀλιγώτερον σοῦ; », ἀπῆντησεν ἐκείνη χαμηλοφώνως. Καὶ ἐξηκολούθουν τὸν χορὸν. Ἐκὼν δὲ τις πλησίον των ἱστῆμενος ἤθελεν ἐντείνῃ τὸ οὖς, ἤθελεν ἀκούσῃ τὸν ἐξῆς διάλογον μετὰ αὐτῶν, κατὰ μικρὰς καὶ συγκεκομμένας προτάσεις, ἃς ἐψιθύριζον ἐν ταῖς εὐκαιρίαις τῶν στροφῶν. — « Πολὺ σκληρὰ εἶσαι Ἴρις! τί γίνονται λοιπὸν τὰ φιλήματατά σου καὶ οἱ ὅρκοι σου ἐκείνης τῆς Κυρια-

κῆς! » — « Ὁ Στέφανος ἐνόησεν ἤδη καὶ γνωρίζει ὅλα. Ἐσχον πολλὰς σκηναὺς μὲ τοὺς ἰδικούς μου· πολὺ ὑπέφερα, πολὺ ἐκλυσα. Μοὶ ἀπηγόρευσε πᾶσαν μετὰ σοῦ συγκοινωνίαν καὶ μὲ ἠπέλιπεν ὅτι θά. . . ». « Διὰ τί λοιπὸν μοὶ ἔδωκες μέχρι τοῦδε ἐλπίδας; Ἐπὶ τῶν καιόντων χειλέων μου φλέγει ἀκόμη τὸ τελευταῖόν σου φίλημα, Ἴρις, τὸ δὲ στήθος μου εἶναι ἀκόμη θερμὸν ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀναπυθέντος μετώπου σου. Δὲν ἀκούεις τὴν καρδίαν μου πῶς πᾶλλει; Οἱ τῆς ἰδικῆς σου παλμοὶ ἐπαύσαν λοιπὸν ἐντελῶς; » Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ, Λέανδρε, φοβερὰ σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερόν. Τί νὰ κάμω ὅμως; ἐννοεῖς τὴν θέσιν μου; ». Ἡ Ἴρις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ταῦτα λέγουσα ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὸν Λέανδρον καὶ ἀπροκαλύπτως πρὸς αὐτὸν ὠμίλει. Οὗτος παρετήρησεν ὅτι ὁ διάλογος των εἶχεν ἐφελκυστῇ τὴν προσοχὴν τοῦ μακρὸν ἀλλ' ἀπέναντι ἱσταμένου Στεφάνου. « Προσεξε, τῇ ἐτραυλίσειν ὁ σύζυγός σου μὲς βλέπει καὶ σὲ παρατηρεῖ ὀμιλοῦσαν ». — « Δὲν μὲ μέλει, εἶπεν ἐκείνη ἀδημονοῦσα· τὸ ἤξεύρω ὅτι τὸσον καὶ τόσον ἀπόψε, ἀπὸ φύγωμεν, θάμει ὑβρίσῃ, διότι ἐχόρευσα μὲ τὴν σου· ἃς ὀμιλήσωμεν τοῦλάχιστον ἐλευθέρως, ἃς ἀπολαύσω, ἐνὸς εἰμαι πλησίον σου, τῆς ἀγάπης σου ». Ὁ Λέανδρος ἔμεινε ἐκπληκτός· οἱ λόγοι τῆς Ἰριδος, θὰ μὲ ὑβρίσῃ, ἐπροξένησεν αὐτῷ ἀγανακτήσιν κατὰ τοῦ Στεφάνου καὶ οἶκτον πρὸς τὴν Ἰριδα. « ὦ! ἔπασχε λοιπὸν ἐκείνη καὶ ὑβρίζετο χάριν αὐτοῦ. » Ἀλλὰ σὲ κακομεταχειρίζεται λοιπὸν; » ῥώτησεν ἐκεῖνος. « ὦ, ναι· καὶ εἶναι πολὺ βάνυστος εἰς τὰς ὑβρεῖς του καὶ τὸν θυμὸν του· δὲν ἡμπορῶ πλεον νὰ ὑποφέρω τὴν ζωὴν αὐτήν, τὴν τυραννίαν του! ».

Ὁ τετράχορος ἐτελείωσεν. Ὁ Λέανδρος κατὰ τὸ σύνθημα ὠδήγησε τὴν Ἰριδα εἰς τὸ κυλικεῖον, ἐξ οὗ κατέπιεν ἀπνευστὶ ποτήριον λεμονιάδας. Ἠσθάνετο πῦρ ἐν ἐκυτῇ καὶ ἐπόθει ἀνάψυξιν. Ὁ νεαρὸς καὶ πάντοτε εὐθυμὸς Π. . . προσῆλθε μετ' ὀλίγας στιγμὰς κάθιδρος. « Ἀ! δὲν ἡμπορῶ ἄλλο νὰ ὑποφέρω, ἔλεγε· κάμνει πολλὴν ζέστην ἐδῶ μέσα ». « Δὲν εἶναι τόση δά! » τῷ παρετήρησεν ὁ Λέανδρος· ἀλλὰ χορεύεις πολὺ ζωηρὰ καὶ κουράζεσαι καὶ ἰδρώνεις. Ἀλλως, προσέθηκε, τὰ καλὰ μὲ κόπον ἀποκτώνται, καὶ πρὸ τοῦ κόπου δὲν πρέπει ν' ἀποδεδιῇς. Κοπιᾶς π. γ. ν' ἀναβῇς ὑψηλὸν τι ὄρος, διέρχεσαι μεταξὺ πετρῶν καὶ ἀκανθῶν προχωρῶν καὶ πάντοτε ἀναβαίνων· διὰ τί ὑποβάλλεσαι εἰς τὰς ἐνοχλήσεις αὐτάς; διότι γνωρίζεις, ὅτι ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους θὰ ἀπολαύσῃς ἡδονῆς ἀνεκροάστου ἐκ τῆς θαυμασίας ἐκείθιν ἀπόψεως. Εἰς πᾶσάν σου πρᾶξιν δὲν πρέπει ν' ἀποδεδιῇς, εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ ὄρους νὰ μὴ σταματήσῃς εἰς τὸ μέσον· ἐμπρός, πάντοτε ἐμπρός! « Δὲν ἔχει οὕτω, κυρία Ἴρις; εἶπε πρὸς ἐκείνην στραφεῖς. — « Ναι, ἀπῆντησεν ἐκείνη ἐννοήσασα τὴν σημασίαν τῶν λόγων του· ἀλλ' ἔκινε εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνόδου, παρετήρησεν ἐνώπιον παρουσιαζόμενον κρημνόν; τότε τί νὰ κάμῃ; νὰ προχωρήσῃ;

ἀλλὰ θά συντριφθῇ· χωρεῖ πρὸς βέβαιον θάνατον· φρονιμώτερον λοιπὸν νὰ στραφῇ ὀπίσω.

— Ὁμι, ὅχι, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος· τοῦτο εἶναι δειλία· ὀφείλει νὰ προχωρήσῃ, καὶ ἡ γενναϊότης αὐτοῦ θά κατορθώσῃ νὰ ὑπερβῇ τὸν κρημνὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ νικητής. Ἐγνώριζεν ἄλλως τε ἐκ τῶν προτέρων τοὺς κινδύνους καὶ ἐννὸν δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐκτεθῇ εἰς αὐτούς, δὲν ὤφειλεν οὐδὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἄνοδον. Ἀγαπητὲ Ἰωάννη, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Π. . . νομίζω ὅτι παραδέχεσαι τὴν γνώμην μου.

— Πληρέστατα, εἶπεν ἐκεῖνος· κυρία Ἰρις εἰσθε δειλὴ καὶ ἔχετε ἄδικον· ἀλλ' ἤρχισε τὸ βῆλα. δὲν πηγαίνομεν νὰ χορεύσωμεν, κυρία;

Ἐκεῖνη ἐκούσα ἄκουστα ἀπεχωρίσθη τοῦ Λεάνδρου καὶ ἔλαθε τὸν βραχίονα τοῦ Π. . . ὅστις τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ὁ Λεάνδρος δὲν εἶχεν ὀρεξιν νὰ χορεύσῃ· παρετήρησεν ἐν τινὶ γωνίᾳ μίαν καθέδραν, καὶ ἔξω φρενῶν σχεδὸν ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς· ἔκλεισε τοὺς ὀρθαλμούς του καὶ παρεδόθη εἰς ρεμβώδεις σκέψεις.

Ἡμίσειαν ὥραν διήλθεν ἐκεῖ οὕτω· ἄν τις τὸν ῥώτα τί συνέβη, ἢ τί εἶδεν ἐν τῇ αἰθούσῃ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, θά ἤγνοει ν' ἀπαντήσῃ. Τί ἐσκέπτετο; Τίποτε καὶ τὸ πᾶν.

Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν ἀκούσας τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν ἐκείνης ἀνακαγγαζούσης, ἐνῶ διήρχετο πλησίον του συνομιλοῦσα μετὰ τῆς νεαρῆς ἀγγλίδος Π. . . Συνέβη τοῦτο τυχαίως, ἢ τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες, ὅπως ἐξαγάγῃ τὸν Λεάνδρον ἐκ τῆς ρεμβώδους καὶ ὑπνωτικῆς καταστάσεως, ἐν ᾗ διετέλει; Ἴσως τὸ δεύτερον. Ἐκεῖνος ἀνηγέρθη καὶ ἀλούσας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνακρουόμενον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸν θυμὸν τοῦ Στρῆους βαλλισμὸν «Δούναθην» στερρῶ τῷ ποδὶ προσῆλθε πρὸς αὐτήν. Ἐκεῖνη ἐννοήσασα τὸν σκοπὸν τῆς προσελεύσεώς του, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς δεσποινίδος Π. . . διότι τὴν ἐγκατέλιπε καὶ ἐρρίφθη, οὕτως εἶπεν, εἰς τὴν περίπτωξιν τοῦ βραχίονός του.

Τὸν Λεάνδρον κατέλαβεν ἡδυπάθειά τις, ταρχή, ἀπηλλαγμένη ὅμως τῶρα πάσης τρικυμιώδους ὀρμῆς, καὶ ἐχόρευεν, ἐχόρευεν ἀκούραστος, περισφίγγων τὴν ὀσφὺν τῆς Ἰριδος. Ἐπ' αὐτῶν στροβιλιζομένων ἐπετερύγιζεν ἄόρατος ὁ ἔρως, ὁ συνδέσας ἀρρήκτως τὰς δύο ἐκείνας καρδίαις. Ἡ ψυχὴ τοῦ Λεάνδρου κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην παρεδίδοτο ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦ αἰσθηματός του. Ἦτο θεία ἀπόλαυσις δι' αὐτὸν νὰ εὕρισκται πλησίον τῆς Ἰριδος. νὰ περιβάλλῃ διὰ τοῦ βραχίονός του τὸ λεπτοφυὲς σῶμά της, νὰ ἀναπαύῃ τὰ εὐχαριστημένα βλέμματά του ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ τῶν ὠρίων πρό πάντων ὀφθαλμῶν της, νὰ ἀναπνέῃ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκπεμπόμενον ἄρωμα. Ὑπῆρχε τρυφερώτερον τούτου εἰδύλλιον; Ὡ! ἐν ἡδύνατο ἐκείνῃ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὴν ἡγάπα ὁ Λεάνδρος, βεβίως οὐδέποτε, ἀντὶ οἰκασθήποτε θυσίας, δὲν ἤθελε τὸν ἐγκαταλίπῃ, δὲν ἤθελεν ἀγαπήσῃ οὐδέποτε οὐδένα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ.

Τί κρίμα ὅτι τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖνο ἐπέπρωτο νὰ μὴ διαρκέσῃ πολὺ, τί κρίμα ὅτι δὲν ἐδύναντο ἀφρόντιστοι καὶ ἀτάραχοι νὰ ἀπολαύσῃ τὰς εὐδαιμονίας τῶν μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς πίεσεως τῆς κοινωνίας, μακρὰν τῶν περιέργων ὀφθαλμῶν. Φεῦ! τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης τῶν μετ' ὀλίγον διεκόπτετο· ὁ ἔρως, ὅστις εἶχε ριζώσει, εἰς τὰ στήθη αὐτῶν τρικυμιώδως συνετρίβετο.

Μετὰ τὸν βαλλισμὸν ἡ ἔξοχος κυμβάλιστρια κυρία Ρ. . ἤρχισε νὰ ἀνακρούῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου σονάταν τινὰ τοῦ Σούβερετ. Ὁ Λεάνδρος ἰδὼν τὴν Ἰριδα παρκαθημένην ἐκεῖ, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ βραδὺ καὶ δι' ἐκστατικῷ βλέμματι ἐζήτην νὰ μαλάξῃ αὐτήν. Ἐκεῖνη, μαντεύσασα τὸν πόθον, ὑπῆρξεν ἀμειλικτός. «Οὐδέποτε ἐψιθύρισεν αὐτῷ. Σοὶ εἶπον ὅτι εἶναι ἄδύνατον».

Οὐδέποτε λοιπὸν τῷ εἶπεν, ἐνῶ πλησίον αὐτῶν ἀντῆχεν ἡ κλαυθμηρὰ τοῦ Σούβερετ μουσική· οὐδέποτε, ἐνῶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της ἀπῆστροπεν ἐρωτικῶς τὸ μελαγχολικὸν αὐτῶν κυανοῦν χρῶμα· οὐδέποτε ἔλεγεν ὡρὰ καὶ μετὰ γλυκύτητος, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν ἄβυσσον, ἣν διήνοιγεν ὁ λόγος της ἐνώπιον τοῦ Λεάνδρου.

Ἡ παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ. . . χοροσπερίς παρετάθη μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας τῆς πρωίας. Πολλοὶ μετρηφισμένοι εἶχον ἤδη ἀπέλθῃ. Ἡ Ἰρις πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ ἐφρόντισε νὰ πλησιάσῃ τὸν Λεάνδρον, ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτὸν σφίγγασα τὴν δεξιάν του. Ὅταν εἶπεν αὐτῷ χαῖρε, ἡ πικρία τῆς καρδίας της ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τῶν χειλέων της, τὰ ὅποια σχεδὸν ἔλεγον ὅτι ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ τελευταῖος.

Κ. Σ. Π.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν¹

Α'.

Ὁ διάσημος ψυχίατρος καὶ ἀνθρωπολόγος καθηγητὴς Καϊσαρ Λομβρόζο, λέγει:

« Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ φιλήματος ἰδέα εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου ἀνόητος. Καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἀντισηπτικῶν μέτρων κατὰ τοῦ φιλήματος θά ἦτο ταῦτόν πρὸς τὴν ἀπολύμανσιν τῶν δπλων π. χ. δι' ὧν ἐπιδιώκεται ὁ τραυματισμὸς τοῦ ἐχθροῦ. Ἄν ὑπάρκῃ ἀνθρωπίνῃ ἐκφρασίς τῆς ἀγάπης, τοῦ πάθους,

1) Κύριός τις, ὀνόματι Ὁθων Αἰζενσιτς, θέλων νὰ ἐπιρρώσῃ τὴν ἰδίαν περὶ τοῦ φιλήματος γνώμην, ν' ἀναιρέσῃ δὲ τὴν πρότινος ὑπὸ ἀμερικάνου ἱατροῦ διατυπωθεῖσαν αἰτησὶν καταργήσεως τοῦ ἀσπασμοῦ καὶ ν' ἀποδείξῃ τὸ τε ἀσύνητον καὶ ἀνεπάρκιστον τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἐνόμισε καλὸν ν' ἀποταθῇ εἰς ἐξόχους ἐπιστήμονας καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην αὐτῶν ἐπὶ τοῦ νεωτάτου fin de siècle τούτου ζητήματος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπηρθύνθη εἰς τρεῖς Ἰταλοὺς, δημοσιεύσαντας ἄρτι σπουδαῖα ἔργα, ἀποτελοῦντας προῖον πολυετῶν μελετῶν, περὶ τῆς